

ת"פ 6255/11/12 - מדינת ישראל נגד משה צבאג

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 6255-11-12 מדינת ישראל נ' צבאג
תיק חיצוני: 0

בפני המאשימה נגד הנאשם
כב' השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל
משה צבאג ע"י עו"ד יוסף אורון

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של גניבה על ידי מורשה.

על פי עובדות כתב האשום, הנאשם שימש גובה במחלקת ההוצאה לפועל של רשות המסים, בדרגה של ראש ענף. ביום 30.10.11 הגיע הנאשם במסגרת עבודתו לנישום, על מנת לגבות ממנו חוב מס בסך 18,000 ש"ח. הנישום שאל את הנאשם אם יוכל להעביר אליו ישירות סכומי כסף על חשבון החוב והנאשם השיב בחיוב ומסר לנישום את מס' הטלפון הנייד שלו, על מנת לתאם התשלום.

כיומיים לאחר מכן פנה הנישום לנאשם והשניים נפגשו. בפגישה מסר הנישום לנאשם סכום של 6,000 ש"ח במזומן, על מנת שהסכום יזקף על חשבון חובו של הנישום. הנאשם לא הפקיד הסכום על חשבון חובו של הנישום, אלא גנב אותו והשתמש בו לצרכיו.

בשל כל אלה, הורשע הנאשם בעבירה של גניבה בידי מורשה.

הודאת הנאשם באה במסגרת הסדר טעון שבין הצדדים, במסגרתו הוסכם כי המאשימה תעתור לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל והנאשם יטען כפי הבנתו (ר' הודעה מטעם הצדדים מיום 23.5.13). בדיון בפני הודיעה ב"כ המאשימה כי המאשימה שקלה שנית עמדתה הענשית ועתרה לגזור על הנאשם עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי ממש, חרף האמור בהסדר.

טעוני הצדדים

ב"כ המאשימה שמה דגש על כך שהנאשם הפר האמון אשר ניתן בו, כבעל תפקיד בכיר ברשות המסים. בטעונה השוותה בין מעשי הנאשם ובין קבלת שוחד, במובן זה ששתי העבירות פוגעות בתפקודו של השירות הצבורי ובאמון אותו

הציבור רוחש לשירות.

ב"כ הנאשם מנגד, שם דגש על נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שעלו מתסקיר שירות המבחן, על הודאתו במיוחס לו ועל הפגיעה אשר נגרמה לו כתוצאה מגילוי מעשיו - בין היתר עלה מדברי ב"כ הנאשם כי הנאשם מושעה מעבודתו מזה שנתיים ומקבל משכורת חלקית וכיום סובל ממצוקה כלכלית בשל כך.

הנאשם ניצל את זכות המלה האחרונה. בדבריו לפני הביע חרטה על מעשיו וסיפר כי שירת במילואים במלחמות ומבצעים. עוד התייחס למצבו האישי הקשה.

נסיבותיו האישיות של הנאשם

הנאשם יליד 1968, אבל ארבעה (נמצא בהליכי גירושין. לחובתו הרשעה קודמת בביצוע מעשה מגונה בשנת 1998, בגינה נדון למאסר על תנאי (מגליון הרשום הפלילי עולה, כי בתחילה נדון הנאשם לשל"צ אשר הופקע ובעקבות ההפקעה נדון למאסר מותנה וקנס).

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי, שירת שירות צבאי והפגין יציבות תעסוקתית ומשפחתית. ביחס לארוע נאמר, כי הנאשם מבטא תחושות קרבניות בשל עצם העמדתו לדין וריכוז במצבו האישי, מגלה **"קושי להתמודד עם חומרה והמשמעות הפוגענית של מעשיו"**. וכי הוא מצפה ליחס סלחני למעשיו. להערכת השירות, הרקע לעבירה הוא **"קושי לעמוד בלחצים וצורך בפיצוי"**.

המלצת שירות המבחן היא, להשית על הנאשם עונש של מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות ולשלב בתכנית טיפולית.

דין והכרעה

חומרת מעשיו של הנאשם ברורה ורבה. בנאשם ניתן אמון, הן מתוקף אופי עבודתו, הכרוכה בגביית חובות, והן בשל מעמדו היחסית בכיר, כראש ענף. הנאשם הפר אמון זה ברגל גסה, וגנב סכום כסף נכבד, 6,000 ש"ח, אשר הגיע לידי במסגרת תפקידו.

צודקת ב"כ המאשימה, בטענה כי הרציול העומד מאחורי העבירה בה הורשע הנאשם דומה ביסודו לזה שעומד מאחורי עבירת השוחד. שני האיסורים נועדו להבטיח קיומם של יחסי אמון בין העובד, או עובד הציבור, ובין המעסיק - המדינה במקרה זה. כשם שאמון הציבור במערכת המס יתערער אם עובדי רשות המסים יטלו שוחד, כך יתערער האמון אם יגנבו סכומי כסף המשולמים כמס. אוסיף על כך, כי מעשי הנאשם יכלו גם להקים את עבירת קבלת השוחד. ר' למשל ע"פ 4735/03, אילון צברי נ' מדינת ישראל.

פסיקה עקבית קובעת, כי ככלל דינו של מורשה הגונב נכס הוא למאסר בפועל, לתקופות משמעותיות. ראה למשל ע"פ 449/11, חג'ג' נ' מדינת ישראל, רע"פ 1096/09, מילשטיין נ' מדינת ישראל, עפ"ג 2562-11-07, צברי נ' מדינת ישראל ועוד.

כך גם ביחס לעבירות השוחד, הכלל הוא כי דינו של מקבל השוחד הוא למאסר ממש. ר' למשל ע"פ 267/13, אשכול לוי והפסיקה המאזכרת בו. ר' עוד ע"פ 6564/04 - קרן סטויה נ' מדינת ישראל שם נפסק ביחס לעבירת השוחד:

"השיקול המרכזי בענישתן של עבירות מסוג זה הוא הרתעתם של עובדי ציבור אחרים מפני ביצוע

עבירות דומות, ושיקול זה אכן מחייב, כפי שכבר צוין, להעניש על ביצוען של עבירות מסוג זה בעונש מאסר שיש עמו כליאה בפועל."

אני כמובן ער לכך, שהוראת החיקוק אשר יוחסה לנאשם אינה עבירת השוחד, ולא אגזור עליו העונש אותו הייתי גוזר לו היתה מיוחסת לו עבירה זו (מה גם שעבירה זו אינה בסמכותי). עם זאת, הנימוקים להחמרה עם מקבלי שוחד יפים גם לעניינו של הנאשם.

ראוי לציין, לעניין ההשוואה בין עניינו של הנאשם ובין נאשמים אחרים בעבירות דומות, כי חומרת מעשי הנאשם אינה נמדדת בגובה הסכום אותו גנב, אלא בעצמתה של המעילה באמון אשר ניתן בו ובעצמת הפגיעה בליבת תפקידו כגובה מסים. לב תפקידו של הנאשם היה לגבות חובות מסים מנישומים ולהעביר החוב לקופת המדינה. במעשיו, הפר הנאשם את כל חובותיו ומעל באמון אשר ניתן בו בצורה הקשה ביותר. מבחינה זו, המעשים נמצאים ברף הגבוה של החומרה.

שיקול משמעותי נוסף הוא, הקלות שבביצוע העבירה בה הורשע הנאשם, אשר יש בו כדי להצדיק ענישה מחמירה, אשר תרתיע אחרים מלבצע עבירות דומות.

נתתי דעתי לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולכל אשר ניתן לזקוף לזכותו. לא ראיתי כי יש בהם כדי להטות הכף ולמנוע השתתף מאסר ממש. לטעמי נתונים אלו קבלו את מלוא משקלם בהסדר הטעון אשר נכרת עם הנאשם, ובמיוחד דברים אמורים לאור העובדה שהמאשימה הקלה עם הנאשם מיוזמתה ועתרה להשית עליו עונש נמוך במידה ניכרת מאשר הרף הגבוה עליו הוסכם.

אעיר עוד, כי בדומה לנאשם שבפני, רובם המכריע של הנאשמים בעבירות דומות לזו בה הורשע הנאשם הם אנשים נורמטיביים ורבי זכויות. הדבר נובע מעצם טיבה של העבירה.

סיכום

לאור האמור למעלה, לא ראיתי מנוס מלהשית על הנאשם עונש מאסר בפועל. לטעמי, העונש הראוי לנאשם היה אמור להיות מאסר לתקופה ארוכה יותר מאשר ששת חודשי המאסר להם עתרה המאשימה. עם זאת, לאור העובדה כי עמדתה העונשית של המאשימה, גם אם היא נוטה לקולא, אינה חורגת מן הסביר, לא אסטה ממנה.

לפיכך גוזר על הנאשם את הענשים הבאים:

- א. ששה חודשי מאסר בפועל. תחילת ריצוי העונש ביום 2.3.14. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב עד השעה 9:00 במתקן המעצר במגרש הרוסים בירושלים.
- ב. חודשיים מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור על העבירה בה הורשע תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתנה היום, י"ד שבט תשע"ד, 15 ינואר 2014, במעמד

עמוד 3

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

הצדדים.